

[Bernhard Baunsgaard]

sen har givet oplysninger til. Det drejer sig om undervisningen. Der siges smukt i ministerens redegørelse en del om, at der tilbydes danskkurser, og det gør der. De sædvanlige kurser, der tilbydes, er på 180 timer i dansk og derefter 40 timers undervisning i det danske samfund. Det er vel et stort spørgsmål, om dette er tilstrækkeligt, men lad det nu være. Jeg vil gerne her også pege på det, ministeren siger om, at dansk ofte er en forudsætning for at komme ind på arbejdsmarkedet. Det er nødvendigt, at vi sørger for, at grundlaget på dette område er tilstrækkeligt. Jeg er enig med ministeren i, at vi er nødt til at acceptere, at indvandrerne har en anden kultur, og at vi derfor ofte er nødt til at sørge for, at kvinder undervises af kvinder. Det er vi nødt til at respektere.

Men når vi så går videre i tilbuddet om undervisning, så kommer vi til spørgsmålet om undervisningen af børnene, og dér siger fru Jytte Andersen i den artikel i Information for mandag den 17. november i år, at det er jo et spørgsmål, om man kan undervise i kurdisk. Jeg vil gerne understrege, at for mig må det være afgørende, hvad forældrene ønsker. Det kan ikke være meningen, at vi i den danske folkeskole giver tilbud om undervisning i tyrkisk til indvandrere fra Tyrkiet, der ønsker, at deres børn skal undervises i kurdisk. Jeg kan også her minde om, at der lige på nordisk basis er givet tilslutning til oprettelse af kurser i kurdisk.

Jeg vil gerne spørge ministeren: deler ministeren den opfattelse, at det ikke er muligt i den danske folkeskole at undervise børn af tyrkere, hvis forældrene ønsker, at det skal ske på kurdisk? Hvis man følger dette krav, gør jeg opmærksom på, at så skaber man ikke blot børn, der kan to sprog halvt, men så skaber man børn, der hjemme taler kurdisk og i de danske folkeskoler undervises i tyrkisk og dansk. Med andre ord: intet af de tre sprog vil kunne beherskes af disse børn. Jeg mener, det afgørende i dette spørgsmål må være, at vi respekterer forældreønsket.

Må jeg, når vi drøfter kultur og respekten for andre, minde om, at det blev opdaget, at en række af indvandrerne har betalt kirkeskat til den danske folkekirke. Det er helt nødvendigt, at vi tager konsekvensen på dette punkt. Jeg har fået henvendelse i anden anledning fra præster i den danske folkekirke, der gør opmærksom på, at indvandrerne

meget ofte føler, at det er en pligt at henvende sig til folkekirken for at anmelde fødsler. Jeg vil gerne have, at ministeren giver tilsagn om, at man sørger for, at der for fremtiden sker en fuldstændig opklaring, så indvandrerne ved, at de ingen pligt har til at knytte sig på nogen vis – skattemæssigt eller på anden måde – til den danske folkekirke. Samtidig med det var det måske rimeligt at oplyse om – hvad der er rimeligt – at indvandrerne må sørge for, at deres børn, såfremt det er meningen, at de vil forblive her i landet og ende som danske statsborgere, får et fornavn, der ikke senere volder dem vanskeligheder.

Det vil nok også være ønskeligt, at det understreges, at det ikke er rimeligt, at offentlige myndigheder giver støtte – lad det så være så velmenende, som det være kan – til arrangementer arrangeret for indvandrere, men udelukkende af danskere. Jeg tænker her på den offentlige støtte, ikke fra statens side, men fra kommunens side, som er givet til en kulturfestival, som indvandrerne intet kendte til. Man må tænke på det, som Kumbel sagde:

»Folk, som ved, hvad der er bedst, hænger verden som en pest.«

Må jeg endelig sige om retsgrundlaget: jeg har sagt, at det er for ringe for den danske stat. Det er ikke nok, at der bliver givet tilsagn fra ministerens side om, at der skal en domstolskendelse til. Det er selve retsgrundlaget, der skal forbedres. Jeg skal gøre mig færdig hurtigt, vi får jo lejlighed til at komme tilbage til enkeltheder. For at der ikke skal være nogen diskussion om det, vil jeg sige: jeg er enig med folketingets formand i hans betragtninger om fremskridtspartiets forslag om »tyrkerdrænet«. Forskellen mellem det forslag, regeringen fremsatte om indgrebet mod forsørgelseskontrakterne, og fremskridtspartiets forslag om »tyrkerdrænet« var for mig ikke så stor, at den er værd at fæste sig ved. Det var diskriminerende forslag begge to.

Endelig: der er tilslutning fra radikal side, naturligvis, til at give indvandrerne kommunal valgret. Så vidt jeg forstår på den betænkning, vi har fået – efter 3 års forløb – er det rimeligt, og det bør gennemføres hurtigst muligt.

Arne Melchior (CD):